

de 4
van Westwijk

De heksen van
Westwijk

Tekst © 2011 Manon Spierenburg
© 2011 Manon Spierenburg en Moon, Amsterdam
Illustraties en vormgeving © 2011 Elly Hees

ISBN 978 90 499 2494 2
ISBN 978 90 488 3003 9 (E-BOOK)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

de 4
van Westwijk

De heksen van Westwijk

Manon Spiereburg

met illustraties
van Elly Hees

Vimala

Chris Appelboom zwaaide de deur van de logeerkamer open. ‘Heb ik één woord te veel gezegd?’ Haar grote herder Koesja jankte. Jack en Tessa deden geschrokken een stap achteruit.

‘Hallo? Wat is h er gebeurd?’ zei Tessa. Ze sloeg een hand voor haar mond.

Chris grijnsde. ‘Nou, vorige week belde de zus van mijn moeder...’ begon ze.

‘Ik wist helemaal niet dat je moeder een zus had,’ zei Jack, haar in de rede vallend.

‘Ja, Gerda heet ze,’ zei Chris. ‘Maar we hebben haar een tijdje niet gezien.’

‘O nee?’ zei Tessa. ‘Hoe lang?’

‘Ik weet het niet. Een paar jaar. Volgens mij hadden ze ruzie of zo,’ zei Chris vaag.

‘Waarover?’

Chris zuchtte. Soms leek het wel of er nooit een einde kwam aan Tessa’s vragen. Ze kon er uren mee doorgaan zonder ook maar  en keer te haperen. ‘Wat maakt het uit?’ zei Chris ongeduldig. ‘Waarom ga je niet meteen bij de *Westwijker Courant* werken? Dan kun je de hele dag iedereen lekker ondervragen.’

Tessa zette haar handen in haar zij. Ze was van plan om Chris eens uitgebreid te gaan vertellen wat ze daarvan vond. Maar haar broer Jack kwam snel tussenbeide. ‘Ze

moet wel ongelooflijk chic zijn, die tante Gerda van jou,' zei hij. Hij knikte naar de logeerkamer. 'Het lijkt wel of Máxima op bezoek komt.'

Het was waar. Mevrouw Appelboom had kosten noch moeite gespaard. In deze kamer stonden eerst alleen maar een strijkplank en een paar oude dozen. Maar nu leek het wel een slaapkamer uit een of ander ouderwets sprookje. Voor de ramen hingen donkerrode fluwelen gordijnen in mallotige draperieën. Met kwastjes aan de zijkant. Op de vloer lag dik donkergroen tapijt. Er zat roosjesbehang tegen de muren. In het midden van de kamer stond een enorm hemelbed. Op elk van de hoeken stond een houten paal. Vanaf de bewerkte hemel hingen ragfijne gordijnen, met goudgesponnen vlinders erin geweven.

'Waarom?' vroeg Tessa, die met grote ogen rondkeek.

'Mijn moeder wil aan haar zus laten zien dat wij heel gelukkig zijn. En dat kun je alleen maar tonen door te doen of je heel rijk en belangrijk bent. Nogal logisch.' Chris grijnsde.

'Maar... het is haar zus!'

'Ja, nou en?'

'Dan weet ze toch wel hoe het zit?'

'Nou ja,' zei Chris. 'Ze hebben elkaar natuurlijk al een tijdje niet gezien, dus misschien denkt mijn moeder wel dat ze mijn tante kan wijsmaken dat ze in de tussentijd met de koning van Lombardije is getrouwd.'

'En toen is ze met die koning in Westwijk aan Zee blijven wonen,' zei Tessa spottend.

Chris trok nijdige rimpels in haar neus. Zij woonde haar hele leven al in Westwijk. Jack en Tessa waren er

pas een tijdje geleden naartoe verhuisd. Ze kwamen uit de stad. Chris kon het nooit goed hebben als Tessa deed alsof Westwijk maar een suf dorp was.

Beneden ging de voordeurbel.

Koesja blafte. Chris pakte hem bij zijn halsband om ervoor te zorgen dat hij niet de trap af denderde.

‘Daar zul je haar hebben,’ zei Jack.

‘Hoe ziet ze eruit?’ vroeg Tessa.

Chris haalde haar schouders op. ‘Zo’n beetje als mijn moeder, denk ik. Keurig. Haren vastgelijmd in Beatrixcoupe. Parelketting. En nooit een kreukje in haar blouse.’

‘Christiiiiiiiiina!’ brulde mevrouw Appelboom reuze-deftig van onder aan de trap.

‘Wil je dat we weggaan?’ vroeg Jack.

‘Echt niet,’ zei Tessa beslist. ‘Dit moet ik zien.’

Jack keek naar Chris. ‘Denk je dat je moeder het erg vindt als we blijven?’

‘Zodat ze aan haar zus kan laten zien dat de kinderen van de burgemeester hier over de vloer komen? Kom nou!’ hoonde Chris. ‘Dan moet je net mijn moeder hebben. Die had jullie denk ik nog wel betaald om “toevallig” langs te komen.’

Tessa kreeg een hebbelijke blik in haar ogen. ‘Denk je echt?’ zei ze. Jack gaf haar een por met zijn elleboog.

De deurbel ging opnieuw. Koesja blafte keihard en worstelde om los te komen.

‘Christiiiiiiiiina! Hier komen!’ Mevrouw Appelboom klikklakte op haar hoge hakken door de gang en deed open.

‘Daar gaan we dan,’ zei Chris. Ze liet Koesja los. Die dreunde als een losgeslagen tank de trap af. Hij ging zo

hard dat hij de laatste paar treden oversloeg. Hij maakte een koprol, schoof drie meter door over de gewreven vloer van de hal en botste keihard tegen de kapstok aan. Jassen, mutsen en paraplu's vlogen door mevrouw Appelbooms smetteloze hal. Chris, Jack en Tessa bleven stokstijf staan, halverwege de trap. Ze keken naar mevrouw Appelboom. Wat zou ze doen? Ze had sowieso al een gezonde hekel aan de grote herder. En ze had al vaak genoeg gedreigd dat Chris hem naar het asiel moest brengen. Maar mevrouw Appelboom lachte een keiharde kakellach.

'Hahaha!' deed ze, zogenaamd opgewekt. 'En dit is onze lieve Koesja. Die schát! Hij heeft een loepzuivere stamboom,' siste ze er vals achteraan.

Chris rolde met haar ogen naar Jack en Tessa. Ze liepen de trap af.

'Christina!' glunderde mevrouw Appelboom. Ze pakte haar dochter hardhandig bij haar schouders en duwde haar naar voren. 'Gerda! Je herinnert je onze prachtige dochter Christina toch nog wel?'

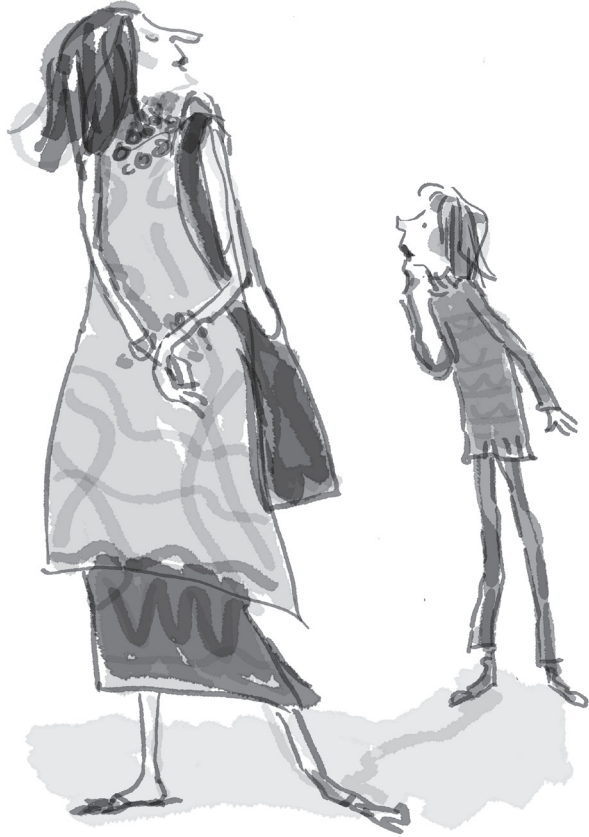
'Ik heet tegenwoordig Vimala,' zei tante Gerda. Ze negeerde Chris' uitgestoken hand en gaf haar twee klapzoeven. 'Je bent beeldschoon, schat.'

Chris wist niet wat ze moest zeggen. Ze keek stomverbaasd naar haar tante. Het was inderdaad nogal een tijdje geleden dat ze haar had gezien. Tante Vimala leek helemaal niet op haar zus. Haar lange rode haren hingen los. Ze droeg een lange gebatikte kaftan en haar voeten staken in bruine sandalen. Ze had vrolijke kralenkettingen om haar hals en om haar polsen rinkelden armbanden. In haar rechterneusvleugel had ze een ringetje met

een diamant erin. Chris keek hulpzoekend om naar Jack en Tessa. Die hadden elkaars hand vastgepakt en keken naar Chris' tante of ze water zagen branden.

'Eh... tante Gerda?'

'Vimala,' verbeterde haar tante haar.

'Tante Vimala, dit zijn Jack en Tessa,' zei Chris.

'De burgemeesterskinderen en heel goede vrienden van de familie,' hijgde mevrouw Appelboom er meteen

tussendoor. Ze had rode vlekken in haar hals van de zenuwen. ‘Zullen we naar de salon gaan?’ Ze maakte een uitnodigend gebaar richting de woonkamer.

‘Dus ú bent de zus van mevrouw Appelboom?’ zei Tessa. Ze kon een grijns niet onderdrukken.

‘Zeg maar Vimala, hoor, schat.’

Mevrouw Appelboom had zich uitgesloofd. Het beste theeservies, van eierschaalporselein, stond op tafel. In het midden stond een etagère met bonbons, koekjes en petitfours. Daarnaast had ze een schaal met in witte chocolade gedoopte aardbeien gezet.

‘Ga zitten, doe of je thuis bent,’ zei mevrouw Appelboom stralend. ‘Je bagage brengen we later wel naar de logeerkamer.’ Ze lachte koket. ‘Stel je daar alsjeblieft niet te veel van voor. Gewoon een bijeengeraapt rommeltje. Maar ik weet zeker dat je je er thuis zult voelen.’

Chris’ wenkbrauwen schoten omhoog. Het moest niet veel gekker worden! Jack moest zó lachen om dat gebaar dat hij zich verslikte in zijn thee.

‘Dacht je dat ik hier zou logeren? Nee toch zeker, Aleida?’

Chris, Jack en Tessa keken belangstellend toe wat er nu zou gebeuren. Chris sloeg haar arm om haar hond heen.

Mevrouw Appelboom verschoot van kleur. ‘Ik ben wéken bezig geweest om de logeerkamer op te knappen!’ riep ze ontdaan.

10

‘En net zei je nog dat het maar een bijeengeraapt rommeltje was!’ riep Vimala.

‘Je bent nog precies hetzelfde als vroeger... Gérda!’

snauwde mevrouw Appelboom kwaad.

‘Vimala!’ snerpte haar zus terug. ‘Ik heet Vimala! Dat is de naam die ik in India heb gekregen van goeroe Sadjeh!’

‘Die viezerik!’ zei mevrouw Appelboom. Ze trok een streepmond. Ze had inmiddels twee paarse vlekjes op haar wangen van woede.

‘Zijn ashram is een van de heiligste plekken op de wereld,’ zei Vimala terug. Ook zij had een streepmond getrokken. Je kon ineens best goed zien dat zij en mevrouw Appelboom zusjes waren.

Even zei niemand iets. Koesja ging tegen Chris’ knie aan zitten en keek omhoog. Hij jankte zachtjes. Hij begreep er niets van waarom iedereen ineens zo schreeuwde. Chris aaide hem over zijn kop.

‘Maar tante Gerda... Vimala,’ verbeterde ze zichzelf toen ze het gezicht van haar tante zag. ‘U was toch van plan om bij ons in Westwijk te blijven?’

‘Zeg maar “jij”, hoor, schat,’ zei Vimala. Ze stak een sigaret op. Mevrouw Appelboom wapperde demonstratief met haar hand en begon hard te kuchen. Maar daar trok Vimala zich niets van aan. Ze lachte en tipte haar as af op het mooie porseleinen schoteltje. Al het bloed trok uit het gezicht van mevrouw Appelboom.

‘Schat, ik zit in onze oude woonwagen.’

‘Op die cámping?!’ Mevrouw Appelboom trok een vies gezicht.

Vimala lachte naar Chris. ‘Vroeger ging je moeder gewoon kamperen. Voordat ze zo deftig werd dat ze er zowat van omvalt.’

Chris keek geschokt naar haar moeder.

‘Die vieze stinkkar!’ zei mevrouw Appelboom. ‘Ik dacht dat we die allang hadden laten opruimen.’

‘Niks ervan,’ lachte Vimala. ‘Hij staat er nog. Dat weet ik zeker. Een vriendin van me en ik logeren al twee weken op de camping. Zij zit in de wagen ernaast. Je weet wel, die vroeger van de familie Geuken was.’

Mevrouw Appelboom nipte van haar thee en zweeg.

‘Maar waarvoor ik dus eigenlijk naar Westwijk gekomen ben, zijn de heksenverbrandingen,’ ging Vimala verder.

‘AU!’

Iedereen keek naar mevrouw Appelboom. In haar hand hield ze een kapotgeknepen theekopje. Er drupte bloed langs haar duim.

‘Gaat het, schat?’ vroeg Vimala aan haar zus.

‘Hm-hm,’ zei mevrouw Appelboom zogenaamd opgewekt en met een veel te hoge stem.

‘Eh... Vimala?’ zei Tessa. ‘Er zijn helemaal geen heksenverbrandingen in Westwijk. Eigenlijk. Dus.’

‘Nee, nu niet meer, gekkie,’ lachte Vimala. ‘Maar vroeger wel.’

Chris, Jack en Tessa keken elkaar even sprakeloos aan. Daarna keken ze naar Vimala.

‘Vertel!’ zei Chris met stralende ogen.

‘Woef!’ zei Koesja. Met zijn staart veegde hij de rest van het Chinese theeservies van tafel.

Heksenjacht

Vimala liet zich van de bank glijden en ging in kleermakerszit op de grond zitten. Ze liet haar handen met de palmen naar boven op haar knieën rusten. Koesja liet zich met een tevreden knor naast haar neerzakken. Chris moest er een beetje om lachen. Dat had hij dus echt nog nooit bij haar moeder gedaan.

‘Hoe weet je dat hier vroeger heksenverbrandingen waren?’ vroeg Jack.

Mevrouw Appelboom snoof hoorbaar. Met stoffer en blik veegde ze de resten van haar kostbare porselein bijeen. ‘Het is nu eens dit, dan weer dat,’ zei ze met kwaai ogen. ‘Dat was al zo toen we nog kind waren. Alles moest altijd om Gerda draaien.’

‘Vimala,’ zei Vimala. Ze glimlachte sereen.

Chris en Tessa gingen bij haar en Koesja zitten. Jack hield een vuilniszak open voor mevrouw Appelboom. Ze beet op haar lip toen ze haar servies erin hoorde vallen.

‘Tegenwoordig ben ik een wicca,’ zei Vimala. ‘Een witte heks.’

‘Net als Harry Potter?’ vroeg Tessa. Ze keek Vimala vol aanbidding aan.

Mevrouw Appelboom zag eruit alsof ze er niet veel meer bij kon hebben. ‘Hou toch op!’ riep ze. ‘Eerst was je hindoe vanwege die poppenspeler met zijn vieze lange haren.’

‘Hans,’ zei Vimala.

‘Daarna kocht je een gitaar. En ging je in dat kraakpand wonen met Bas, die punker.’

‘Bazz,’ zei Vimala. ‘Met dubbel z op het eind. Geweldige tijd.’

De neusvleugels van mevrouw Appelboom trilden vervaarlijk. ‘En toen die viezerik met die ashram...’

‘Sadje...’ zei Vimala behulpzaam.

‘En nu dit weer? Doe me een lol!’

Vimala glimlachte naar haar zus. ‘Wind je niet zo op.’

‘En van die onzinverhalen tegen die kinderen vertellen... Wicca... Heksenverbrandingen... Daar zijn ze dus he-le-maal niet in geïnteresseerd.’ Mevrouw Appelboom hijgde er een beetje van en keek triomfantelijk naar haar zus. Maar haar gezicht betrok toen ze zag dat alle drie de kinderen zaten te wachten tot Vimala verder vertelde. Zelfs Koesja hield zijn kop omhoog. Zijn grote roze tong hing aan de zijkant uit zijn bek. Hij sloeg met zijn staart op de grond alsof hij wilde zeggen: ga nou door!

‘Jullie weten misschien dat Westwijk aan Zee een heel oud dorpje is,’ begon Vimala.

Chris knikte. ‘Het was vroeger een Romeinse legerplaats. In de Romeinse tijd. Dus,’ hakkelde ze erachteraan.

Tessa keek haar aan of ze gek was geworden.

‘Echt!’ zei Chris.

Koesja likte haar hand. Hij merkte het altijd meteen als zijn bazinnetje onzeker werd.

Vimala begon te lachen. ‘Mijn nichtje heeft gelijk,’ zei ze. ‘Westwijk was een oude Romeinse nederzetting. Het

lag aan zee, en dus aan het einde van het grote rivierdelta. Later, ergens in de zevende eeuw, trok de heilige Johannes Westwijk ernaartoe. Samen met elf missionarissen.'

'Als dat waar was,' verzuchtte mevrouw Appelboom er zwaar geïrriteerd tussendoor, 'dan zouden wij dat als echte Westwijkers heus wel weten. Lijkt me zo.'

Chris knikte. 'We hebben het op school gehad, dus het is echt zo.' Ze haalde verontschuldigend haar schouder op. Ze wist dat haar moeder supervlekkerig werd als ze iets niet wist, en helemaal als haar hippe zus erbij was natuurlijk. Mevrouw Appelboom loerde tussen de kamerplanten in de vensterbank door naar buiten. 'Klopt het dat jullie moeder een leesclub is begonnen?' vroeg ze aan Jack en Tessa. 'Ik zie elke maandag precies om vier uur dezelfde mensen langskomen.'

Tessa lachte op haar alleronschuldigst. 'Mijn moeder zal het fijn vinden te horen dat u ons huis zo goed in de gaten houdt,' zei ze.

Mevrouw Appelboom keek wantrouwend om. 'Werd ze in de maling genomen? Maar Tessa lachte stralend terug. 'Nee, echt. Ze krijgt er vast een heel veilig gevoel van.'

Jack kreeg een hoestbui. Chris klopte op zijn rug. Ze pikte nog een grote bonbon van de etagère.

'Hoe dan ook,' ging Vimala verder, 'de heilige Johannes en zijn missionarissen bouwden een klooster. Hier in Westwijk. Veel later, in de vijftiende eeuw, kwam dat klooster in het bezit van een wreed man. Adelbrecht van Bieze-Boezeling. Hij noemde het kasteel "Catsenburg".'

'Maar hoe zit het dan met die heksenverbrandingen?' vroeg Jack.

‘Adelbrecht van Bieze-Boezeling was de drost van Westwijk,’ zei Vimala. Haar vredige glimlach was verdwenen. Ze was nu kwaad. Haar rode vlamme haren leken om haar hoofd heen te knetteren. ‘Het was in de middeleeuwen. Het waren barre tijden. De mensen wisten niks. Dus als het bliksemde of als er brand uitbrak, wilden ze iemand de schuld kunnen geven. Of als er een oogst mislukte. Of als er mannen verdronken op zee. De mensen wilden weten waarom zulke dingen gebeurden. Ze wilden dat daar iemand voor werd gestraft.’

‘Adelbrecht van Bieze-Boezeling,’ zei Jack. ‘Want die was de baas.’

‘Precies,’ zei Vimala. Ze stond op. Koesja sprong snel opzij.

‘Hou op, Gerda!’ riep mevrouw Appelboom. ‘Je maakt die arme kinderen bang!’

Vimala stak een nieuwe sigaret op en beende door de kamer. Ze lette helemaal niet op haar zus. ‘Er kwam springtij. Half Westwijk liep onder water. Adelbrecht voelde de bui al hangen. Hij wist dat de mensen hem de schuld zouden geven. Dus wat deed hij?’

Chris, Koesja, Jack en Tessa keken haar met grote ogen aan. Zelfs mevrouw Appelboom zweeg. Vimala stond stil en keek hen recht aan. ‘Hij bouwde een heksenwaag,’ zei ze. ‘Op het plein voor kasteel Catsenburg.’

‘Ik dacht dat ze heksen altijd in het water gooiden,’ zei Tessa. ‘Als je bleef drijven was je een heks en ging je op de brandstapel. Als je verdronk was je geen heks. Maar wel dood natuurlijk. Dat wel.’

‘Ja, dat was ook een goeie manier,’ zei Vimala. Ze drukte haar sigaret uit in de pot van een van de kamerplanten.

De wenkbrauwen van mevrouw Appelboom stegen tot halverwege haar voorhoofd. Ze stond op en viste met een vies gezicht de peuk er tussen duim en wijsvinger uit. In het voorbijgaan keek ze streng naar Vimala.

‘Dus Adelbrecht bouwde die enorme waag,’ ging Vimala verder.

‘Da’s een soort weegschaal,’ zei mevrouw Appelboom tegen de kinderen.

‘Dat weten we,’ zei Chris. Ze knikte naar Vimala. Ze wilde dolgraag de rest van het verhaal horen!

‘Alle vrouwen die minder dan vijftig kilo wogen, waren een heks,’ ging Vimala door. ‘Die werden op de brandstapel gesmeten.’

‘Zo kon hij die vrouwen de schuld geven van dat springtij!’ riep Tessa.

Vimala knikte. ‘En van nog heel wat andere dingen ook. Door die waag kon hij doen wat hij wilde, want als er iets naars gebeurde kwam het in elk geval toch nooit door hem.’

‘Maar wat wil je dan onderzoeken?’ vroeg Tessa met glanzende ogen. Zo te zien had zij wel zin om aan het onderzoek mee te doen. Het kwam mooi uit dat ze net herfstvakantie hadden! Chris had haar arm om Koesja’s nek heen geslagen. ‘Zo te horen weet je alles al,’ zei ze.

Vimala lachte. ‘Ik heb al een hoop onderzoek gedaan,’ zei ze. ‘Waar ik nu achter probeer te komen, is waar kasteel Catsenburg precies heeft gestaan.’

‘O ja,’ hoonde mevrouw Appelboom. ‘Want dat kasteel is natuurlijk zomaar verdwenen. Ineens was het weg! Nee echt! Het ene moment stond het er nog en het andere moment... verdwenen! Foetsie!’ Ze knipte met

haar vingers. ‘Van de ene op de andere dag. Vandaar dat wij nog nooit van dat kasteel gehoord hebben. Ook al wonen we ons hele leven al hier.’ Mevrouw Appelboom keek alsof ze schele hoofdpijn voelde opkomen.

‘O, maar Catsenburg heeft absoluut eeuwenlang in Westwijk gestaan,’ zei Vimala. Ze friemelde de laatste sigaret uit het pakje. Ze stak hem aan en inhaleerde diep. ‘Daar zijn oude gravures van. En talloze teksten. Alleen, wáár het precies gestaan heeft, dat weet niemand. En dat komen we... kom ik onderzoeken.’

Mevrouw Appelboom geeuwde. ‘Staat dat niet ergens op een oude beschimmelde gravure?’

Vimala schudde haar hoofd. ‘Dat is juist zo vreemd. Catsenburg is welbekend, maar de locatie van het slot is verloren gegaan.’

Chris, Jack en Tessa keken elkaar opgewonden aan. Ze voelden weer een nieuw avontuur aankomen! Ze hadden er al veel meegemaakt met z’n vieren. Bijvoorbeeld de verdwijning van Bo Monti. Of de keer dat de laptop van professor Steen uit Hotel Zeezicht was gestolen. En die keer dat Westwijk ineens was opgeschrikt door geheimzinnige klauwsporen... Ze hadden elk raadsel opgelost. Dit tot grote woede van Ciska Beerenpoot. Ciska Beerenpoot was een journaliste van de *Westwijker Courant*. Ze was altijd op jacht naar een primeur. Maar tot nu toe waren de kinderen haar telkens te slim af geweest.

‘Wij zullen dat kasteel vinden!’ zei Chris met stralende ogen.

Mevrouw Appelboom lachte haar doordringende kakkellach. Vimala kromp in elkaar. Ook Koesja trok een kromme rug. Zijn oren waren veel beter dan die van

mensen! Dus hij werd half doof als ze dat geluid maakte. Mevrouw Appelboom begon de kamerplanten af te stoffen met een grote plumeau. 'Er is niets te vinden, dommerd! Je denkt toch niet dat dat kasteel ineens pootjes heeft gekregen, hoop ik?'

'O, het kasteel zelf is inderdaad verdwenen,' zei Vimala. 'Het is tot op de grond toe afgebrand.'

'Hoezo? Wat is er gebeurd?' vroeg Chris teleurgesteld. Ze vond het net zo'n goed verhaal en dan kreeg je ineens dit!

'De bevolking van Westwijk kreeg genoeg van Adelbrecht,' zei Vimala.

'Vanwege die heksen?' vroeg Jack.

'Ook.' Vimala knikte. 'Maar vooral omdat hij een wreed heerser was. Hij zat daar in zijn kasteel, tussen zijn onmetelijke rijkdommen. Terwijl de bevolking van Westwijk toen bestond uit arme vissers. Die hadden niks!'

'Wat hebben ze met hem gedaan, met Adelbrecht?' vroeg Tessa met grote ogen.

'Op een nacht zijn ze met fakkels naar Catsenburg gegaan. Ze hebben het kasteel in brand gestoken. In sommige verhalen wordt gezegd dat Adelbrecht en zijn familie zich verscholen in de kerkers.'

'Kerkers? Waren er kerkers?!' Chris was opgewonden.

Vimala knikte. 'Die zijn er dus nog steeds, ergens onder de grond. Als we die kunnen vinden, weten we waar het kasteel gestaan heeft. En kan ik mijn onderzoek naar de heksenwaag eindelijk afmaken.'

'Wat een flauwekulverhaal!' Mevrouw Appelboom

ergerde zich dood. 'Echt waar, Gerda, je bent nog geen spat veranderd. Altijd maar aandacht trekken!'

Vimala trok wit weg. Ze greep met haar rechterhand naar haar linkerbovenarm. Ze ging door haar knieën en viel op de grond. Ze ademde zwaar.

'Tante Gerda? Vimala?!' Chris hurkte geschrokken naast haar tante neer. Jack en Tessa ondersteunden haar aan de andere kant. Koesja jankte.

'H-h-h-har... hart,' hakkelde Vimala.

'Ja hoor! Daar gáán we weer!' riep mevrouw Appelboom. 'Zei ik het niet? Altijd in het middelpunt van de belangstelling willen staan.'

20

Jack keek op. 'Volgens mij heeft ze een hartaanval!' zei hij. 'Bel 112!'

Mevrouw Appelboom rolde met haar ogen.